

Posudek vedoucího diplomové práce Radka Čáka, "Práce"

Práce Radka Čáka se od počátku jeho studia vyznačovala mimořádnou přesností a úsporností používaných prostředků. Pracnost efektních řemeslných výkonů, zejména samoučelná pracnost, jíž někdy umění může i nahrazovat původnost tvůrčího konceptu, byla vždy něčím velmi vzdáleným Čákovu naturelu. Tento znově laděný a svým způsobem proti-pracný přístup vystopujeme prakticky ve všech Čákových předchozích projektech. Ať už se jedná o jeho kolorované technické tisky, zajímavě otevírající problém historie krajinomalby, či projekci bleskových miniatur na téma Příběh umění, který nejúspornějším myslitelným a přeci velmi působivým způsobem vizualizuje obsah slavné Gombrichovy knihy. Na účinku zvětšné miniatury, přesně vybraném detailu a či obrácení pohledu z vnějšku dovnitř se zakládala komunikativnost další Čákových prací. /PremArts 07, Lednička/ .

Nový význam dostává autorova polemika s pracností v projektu zakreslování vlastních předchozích kreseb- konceptu na klasické, zejména od sedmdesátých let 20. století, v tradici konceptuálního a postkonceptuálního proudu frekventované téma, a za její vyvrcholení lze v autorově práci považovat ty projekty, kde se rozhodl fenomén práce přímo tematizovat, postavit do centra zájmu svého zkoumání a pak je předložit divákovi uzavřené v jakémsi konceptuální poeticko- tautologickém kruhu navzájem se podmiňujících významů a účinků.

Něco z této tendence naznačuje už "Dalekohled", přesnější obrysy autorova myšlenka zikává během práce na "Abstraktní mlabě v krajině", která sice zdánlivě zpracovává jiné téma- problematiku nepříliš šťastných revitalizací sídlišť, které však v souvislosti s Čákovou prací je také,/ anebo především/ - zkoumáním a ohledáváním bezprostředního okolí životního prostoru, ve kterém se on sám- tedy umělec- nachází. Odtud již vede přímá cesta ke zkoumání role, kterou má umělec ve společnosti plnit a práce v tom smyslu, jak ji Čák zkoumá je právě: okolím předpokládanou, anebo také spornou součástí této role. "Lopata" první zřetelně formulovaná realizace na toto téma evokuje- díky Čákově typické schopnosti rozehrávání metaúrovň výtvarné komunikace- příklad Duchampovský.

Osmi a půl hodinové video které předkládá dnes naznačuje souvislost s duchem Warholovským.

V performanci Dělníci umění, realizované ve spolupráci s S. Müllerem na podzim loňského roku v rámci Procesní performance FA od GM do MG, se autor dotkl ironizujícího pólu přístupu k zvolené problematice, když doslova "veřejně vytvořil negativní obraz umělce" - totiž našpricoval obrys figury, přes osobu kolegy, který v grteskně kruté akci posloužil jako živá šablona.

V případě nyní předkládané práce se role pokusné osoby ujímá autor sám.

Osm a půl hodiny práce jakoby na běžícím pásu- nekonečné kreslení postavy dělníka s lopatou je i není naplněním představy o tom, jak by mohla a měla vypadat práce umělce, čím déle o Čákově sdělení přemýšlíme tím více chápeme, že jeho podstatou je jediné-totíž znepokojivá otázka po smyslu a podstatě uměleckého usilování ve vztahu ke světu všednosti, které je obklopuje, přijímá nebo odmítá a samozřejmě spoluvytváří a podmiňuje. Ke chvále autora je třeba uznat, že je to otázka položená rafinovaně, přesně a zábavně s vědomím složitosti kontextů, kterých se dotýká. Navrhuji hodnocení 1A.

V Čelákovících 1. 5. 2010 Josef Daněk

